

[Mølgaard.]

fende, at forslagsstillerne tror, det er den eneste vej, man kan gå.

Jeg er ganske enig i, at spekulationen på ejerlejlighedsområdet såvel som på boligmarkedets område i øvrigt må hindres, men der er rigtignok andre veje at gå, og disse veje vil vi holde os stærkt for øje og bruge som ledetråde under forhandlingerne i udvalget, ja, jeg vil næsten sige, at vi vil stille det som en betingelse, at man vil gå liberaliseringsvejen. Vi må gå den vej, og lad os komme i gang med det snarest muligt.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kaj Hansen) (DKP):

Jeg kan desværre ikke takke boligministeren for ret meget, men jeg vil da gerne takke hr. Svend Jakobsen og andre, der har givet udtryk for, at de er sympatisk stemt over for dele af de ting, der behandles i dette forslag. Jeg kan ikke være enig med hr. Christophersen, når han siger, at det er dårligt gennemarbejdet. Det er jo ikke et lovforslag, der ligger her, det er et forslag til folketingsbeslutning, hvori man opfordrer regeringen til at fremsætte de forskellige lovforslag, der omtales i dette forslag til folketingsbeslutning. Og hr. Dahlgaard siger, at forslaget er dialektisk rigtigt på baggrund af regeringens erklæring, men han mener, det er uhensigtsmæssigt. Det har været sagt, at kommunisterne helt har misforstået den erklæring, som statsministeren fremsatte, da regeringen tiltrådte, men vi er så ikke alene om at forstå regeringens erklæring på den måde, som vi har givet udtryk for i forslaget, for regeringen har modtaget en henvendelse fra Lejernes Landsorganisation, og i denne henvendelse står der:

„Lejernes Landsorganisation skal derfor opfordre regeringen til at vedstå statsministerens erklæring i folketinget og fremsætte lovforslag om et generelt huslejestop. Hvis dette ikke sker, vil statsminister Poul Hartlings og regeringens troværdighed i lejerbefolkningen yderligere forringes og nødvendiggøre utraditionelle forholdsregler.“

Vi er således meget nøje i overensstemmelse med, hvad Lejernes Landsorganisation har fået ud af at læse regeringens erklæring.

Hertil kommer, at forslaget skal bl. a. ses på baggrund af, at vi har en hel række boliglove, som faktisk flyder i øjeblikket, og at fremtiden for lejerne er meget usikker. Det er klart, at for at gennemføre et huslejestop må der også gennemføres forskellige lovændringer. Jeg tænker bl. a. her på, som jeg har været inde på tidligere, at den sidste rate fra boligforliget i 1966 for den private udlejningssektor ikke skal komme til udbetaling, men det gælder også den udligningsrate, der skal falde for det almennyttige boligbyggeri. Hvordan er situationen her? Jeg må da formode, at de dokumenter, som boligministeriet udsender, kan man stole på. I en redegørelse fra boligministeriet vedrørende det almennyttige byggeri fra 1973 står der:

„Aftrapning af de midlertidige driftslån vil i almindelighed betyde lejestigninger på 20-30 pct. i 1974 og 1975.“

Det er altså den udvikling, man står over for i det almennyttige byggeri, og så må det da være helt rigtigt at fremsætte et forslag om huslejestop, således at vi forhindrer en sådan udvikling, for vi har endnu ikke her fået at vide, hvad regeringen mener der skal ske med det almennyttige byggeri.

Med hensyn til selve forbuddet mod opsigelse må jeg sige, at det er nødvendigt, også hvis der gennemføres et huslejestop, for at undgå, at der sker omgælder.

Hvad ejerlejligheder angår, så giver en opdeling af ejendomme i ejerlejligheder muligheder for store spekulationsgevinster. Det er ikke ualmindeligt, at ejendomsværdien på denne måde fordobles eller tredobles. Når en ejendom opdeles i ejerlejligheder, sker der ikke nogen forøgelse af selve lejligheds-mængden, den er den samme, men der pumpes en spekulationsgevinst ud i omsætningen, som yderligere forstærker inflationen. Det er i enhver henseende i samfundets interesse at stoppe en fortsat opdeling af ejendomme og særlig nu, hvor der vil blive